

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ครูบาอาจารย์บนหัวใจ

โธ้ย ลำบากนะเราอยู่กุฏินี้ออกมาไม่ได้นะ เหมือนถูกขังไว้ในกุฏิ ออกจากกุฏิก็เข้าทางจงกรม ออกจากทางจงกรมมากุฏิ ออกมาข้างนอกไม่ได้ กลางวิากลางวันเวลาไหนไม่เคยขาดคน ไหลไปๆ อยู่อย่างนี้ เวลาออกมานี้มันรุ่มเอาเลย เหมือนผู้ต้องหาแหละเราก็ดีพอออกมานี้รุ่มเลย เราก็เห็นใจที่เขาอยากกราบไหว้ด้วยความเคารพบูชา แต่คนจำนวนมากกับเรารับภาระคนเดียวมันไม่สมดุลกัน ทักคนนั้นทักคนนี้เราเลยจะตาย ไม่คุ้มค่ากันที่คุ้มค่าก็เราไปคนเดียวๆ เป็นธรรมชาติคนเดียวๆ ไปคนเดียวไม่ยุ่งกับอะไรเลย นี่เป็นหลักธรรมชาติของใจนี้ ไม่ยุ่งกับใครเลย ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้น พุดเปิดออกอีก โลกนี้มันว่างไปหมด เพราะความว่างอันนี้มันครอบไปหมดเลย โลกเลยกลายเป็นสุญญากาศหรือเป็น สุญญโต โลกเลยสูญไปหมด เพราะความว่างในหัวใจครอบหมดเลย

เราได้ยินแต่ว่าโลกนี้สูญๆ คืออำนาจแห่งความว่างของจิตนี้ครอบสิ่งต่างๆ ของโลกไปหมด จึงว่าโลกสูญ ความจริงโลกมันจะสูญไปไหน มันมีอยู่นี้ตั้งกับตั้งกลับไหนใช้ไหมละ ทำไมพระพุทธเจ้าถึงตรัสว่า สุญญโต โลก อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ นี่สติฟังซินะ จงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิที่มันขวางความสูญนั้นเสีย แล้วจะฟังข้ามพันพญามัจจุราชไปเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้

คำว่าสูญเปล่าๆ ท่านว่าในตำราเราก็อ่าน ตำราท่านบอกความสูญ แต่จิตใจเราเต็มไปด้วยนรกอเวจีมันไม่สูญ เข้าใจใหม่ ไปอ่านที่ท่านว่าสูญมันก็เข้ากันไม่ได้ซิ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า พระพุทธเจ้ารับสั่งกับพระโมฆราช ที่นี้เวลาจิตมันถอนหมดมันว่างเข้ามาหมด ธรรมชาตินี้ว่าง ความว่างเลยครอบสิ่งทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุ เรียกว่าเหมือนไม่มี ทั้งๆ ที่เขามีอยู่แต่มันว่างไปหมดครอบไปหมดเลย นี่พุดให้ฟังชัดๆ คือธรรมชาตินี้อะไรมันก็ว่างไปหมดเลย

ทั้งๆ ที่อะไรมันก็มีอยู่ตามเดิมของเขานั้นแหละ แต่ความว่างของจิตนี้มันครอบไปหมดเลย ท่านจึงว่าพิจารณาโลกให้เป็นของว่างเปล่า คือว่างเปล่าในหัวใจ ไม่ต้องไปลบล้างสิ่งทั้งหลายที่มีอยู่ให้ว่างไปนะ ลบล้างความสำคัญมันหมายถึงมันปิดจิตใจของเราให้มีติดอยู่ในนี้ เปิดออกแล้วก็ว่างไปหมดๆ เลย สิ่งเหล่านั้นเขาไม่มีความหมายอะไร มีหรือไม่มี ว่างไม่ว่าง เขาไม่มีความหมาย ตัวใจนี้ไปหมายเขา พอใจปรับปรุงตัวเองให้ถูกต้องเรียบร้อยแล้วใจก็ว่าง เมื่อว่างแล้วก็ปล่อยอารมณ์กวนใจทั้งหลายเสียหมด ไม่มีอะไรกวน อยู่ด้วย

ความว่าง ไปด้วยความว่าง เป็นกับตายก็ว่างไปหมด แต่ยังมีชีวิตอยู่เรียกว่าว่าง พอตายไปแล้วว่างไม่ว่างมันก็รู้อีกแหละ เพราะจิตดวงนี้ไม่เปลี่ยนแปลงไปไหน

อยู่ธรรมดาเป็นอย่างนั้น อยู่ที่ไหนอยู่คนเดียวๆ สะดวกสบายอยู่คนเดียว โผล่ ออกมานี้คนนั้นรุ่มคนนั้นรุ่ม ออกมาไม่ได้นะ เราจะไปดูการดูงานอะไรนี้โผล่ออกมาต้อง สังเกตเสียก่อน ส่วนมากมันออกไม่ได้มันมาอยู่ตลอดเวลา กลางวิากลางวัน เข้าสายบ่ายเย็น มาตลอดอยู่อย่างนั้น เรามีธุระจะไปดูอะไรไปไม่ได้นะ ไปนี้ต้องหลบออกๆ โผล่นั้น จะเดิน ตัดนี้เข้าไปไม่ได้ พุดให้มันสนุกๆ สักหน่อย พวกเทวทัตมันเต็มอยู่หน้าศาลา มาไม่ได้มัน รุ่มเอา ต้องหลบต้องหลีก ไปนั่นไปนี่หลบ เวลาจะออกมาก็ต้องหลบๆ ออกนูน เวลาจะ ออกออกไม่ได้ หลบนั้นหลบนี้ออก มันมีอยู่ทั้งวันอยู่อย่างนั้น เราเห็นใจที่เขาอยากกราบ ไหว้บูชา ในฐานะของจิตของเขาเป็นอย่างนั้น แต่เราที่รับภาระทั้งหลายที่มากมายก่ายกองนี้ เพียงคนเดียวเรารับไม่ได้ แล้วทำยังไง รับไม่ได้ก็ต้องหลบเท่านั้นเอง

เราก็มาคิดย้อนหลังอย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่น ที่เราอยู่วัดเจตีย์หลวง เชียงใหม่นั้น ท่านลงมาจากเขาจะมาอุดร เพราะท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ อุปัชฌาย์เรานี้ไปนิมนต์ท่านเอง ถึงเชียงใหม่เลยเที่ยว เข้าไปถึงท่านในภูเขา ตกกลางท่านก็รับปากรับคำ เมตตารับให้ นั่นละ เรื่องราว ท่านออกมาเราก็ไปถึงเชียงใหม่พอดีในระยะเดียวกัน ตื่นเข้ามาท่านออก บิณฑบาต เราก็ไปขอของเรา มีเพื่อนฝูงมาเล่าให้ฟัง เมื่อเช้านี้ท่านบิณฑบาตผ่านมานี้ ท่าน อาจารย์มั่น เราถามมาทางไหนๆ ว่ามาทางนั้นๆ ท่านผ่านมานี้ ฝั่งจิตแล้วนั้น วันพรุ่งนี้เช้า เราออกบิณฑบาตให้เชื่อกว่าปรกติหน่อย เพื่อมาก่อนท่าน กว่าท่านจะมาถึงท่านบิณฑบาต จะสายๆ หน่อย ท่านมาทางนี้แหละ

เราบิณฑบาตแล้วก็เตรียมพร้อมคอยดูท่าน อู๊อู๊ ไม่ลืมนะมันถึงใจ วันนั้นจิตเอิบอิม ปิติยินดีทั้งวันเลย เราไม่ลืมเราเป็นเอง ที่นี้พอท่านโผล่มาทางโน้นแล้ว หมู่เพื่อนก็บอก นั้น ท่านมาแล้ว ไหนๆ พอใกล้เข้ามาเราก็ตะลึง ห้องมันมีช่องมีฝาเราก็ตะลึงดูท่าน ดู ด้วยความปิติยินดีเอิบอิมทุกอย่าง พุดแล้วสาธุ เราพุดด้วยความเคารพและตามความจริง ตาท่านแหลมคม แพล็บๆ ท่านจะดูหรือไม่ดูเราก็ดูไม่ทราบ แต่เรานี้ดูท่านอย่างจิงๆ ดูทุก อากัปกริยาท่านมา วันนั้นปิติยินดีทั้งวันเลย มันออกอกุทานในใจ วันนี้เราเกิดมาไม่เสียชาติ เป็นมนุษย์ เราได้เห็นพระอรหันต์แล้ววันนี้ด้วยตาของเรา ประจักษ์ในใจ มันเอิบอิมอยู่ใน ใจนี้ละ วันนี้เราได้เห็นพระอรหันต์แล้ว ได้ยินแต่ชื่อแต่เสียงท่าน ไม่เคยเห็นเลย วันนี้ได้ เห็นจิงๆ แล้ว มีความปิติยินดี

เราไม่ลืมนะ วันนั้นทั้งวัน จิตมันเอิบอิมอยู่ภายในนี้ นี่ละเวลามันเป็นอย่างนั้นมันก็เป็นอย่างนั้นจะให้ว่าไง เราเห็นได้ชัดๆ อย่างนั้น นั่นเป็นครั้งแรกที่พบเห็นท่านอาจารย์มั่น จากนั้นก็เรื่อยมาจนกระทั่งถึงท่าน ไปหาท่าน สืบเนื่องมาตั้งแต่โน้นแหละ จากนั้นแล้วท่าน

ก็มาอุดร เราขึ้นมาก็มาจำพรรษาอำเภอจากราช เป็นวัดป่าล้วนๆ ป่าร้อยเปอร์เซ็นต์ พอออกพรรษาแล้วก็รีบมาหาท่าน พอดีท่านออกจากวัดโนนนิเวศน์ไปสกลฯ สองวัน เราก็มาถึง โห หุดหิดไม่ทัน เราเลยไปหนองคายเสียก่อนถึงย้อนกลับมา แล้วไปหาท่านที่หลังเรื่องราวมัน เห็นท่านแล้วอัศจรรย์เห็นวันนั้น แหมทั้งวันเลยนะ จิตใจนี้อยู่กับความเอิบอึม เหมือนว่าใจนี้พองอยู่ตลอดเวลา

แล้วก็ยกนิ้วเลย บรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ทั่วประเทศไทย เราไม่ได้ประมาทครูบาอาจารย์พระสงฆ์องค์เจ้าองค์ใดแหละ แต่ที่เด่นที่สุดถึงขนาดร้อยเปอร์เซ็นต์ก็คือหลวงปู่มั่นเรานี่ ท่านนั่งอยู่บนหัวใจเราตลอดเวลาเลย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างท่านแนะตรงไหนๆ นี้ไปได้ๆ เราติดนี้เถียงท่าน โห ตาดำตาแดง ของถ่ายเหรอ เรารู้อย่างนี้ๆ ท่านว่าอย่างนั้นเราเข้าใจว่าของเราถูก ที่นี้ก็ชดกันละซี นิสัยอันนี้มันก็เป็นมาแต่โน้นละ ฟาดกับหลวงปู่มั่นจนกระทั่งพระแตกมาทั้งวัด เป็นนิสัยอย่างนั้นละ มันไม่เข้าใจมันไม่ถอย ถ้ามจนเข้าใจ โต้กันจนเข้าใจ ถ้าเข้าใจ ลงหมอบบ๊อบ ลงเลยนะ ลงที่สุดเลย ไม่มีพื้นถ้ากลง ถ้าไม่ลงไม่ลง นิสัยอันนี้เป็นอย่างนั้น ต้องเอาเหตุเอาผลกัน ควรลงหนักเบาอย่างน้อยฟังไปๆ ถ้าลงเต็มที่แล้วเท่านั้นไม่มีพื้น

อย่างหลวงปู่มั่นนี่ทุกครั้งลงเต็มที่เลย ก่อนจะลงเต็มที่ก็ชดกันเต็มเหนี่ยว ถ้ามวยก็ไม่รู้ก็ยกวางั้นเถอะกว่าจะลง เราจึงได้ยกนิ้ว เป็นพักๆ นะท่านเอาเราที่ไรได้ทุกที่ หมอบทุกที่ เถียงท่านทุกที่ ตรงที่หมอบนั้นเถียงแล้วค่อยหมอบนะ สองพักสามพัก เบื้องต้นจิตเป็นสมาธิ มันเป็นจริงๆ นะ เพราะฉะนั้นจึงกล้าหาญพูดทุกอย่าง ในภูมิสมานนี้เรียกว่าเต็มภูมิเลย อยู่ที่ไหนอยู่ได้ทั้งวัน จิตนี้ไม่คิดยิบๆ แยะๆ มันกวนใจ นี่ละจิตที่เป็นสมาธิเต็มที่แล้ว ความคิดความปรุงนี่กวนใจทั้งนั้น

แต่ก่อนไม่ได้คิดไม่ได้ปรุงอยู่ไม่ได้ มันติดมันตื้นอยากคิดอยากปรุง พอสมาธิทับหัวมันเหมือนหินทับหญ้ามันก็ไม่คิด มันไม่อยากคิดแหละ แยะบอกมานี้เหมือนว่ากวนใจอยู่ที่ไหนอยู่ได้หมดในป่าในเขา นั่งอยู่ร่มไม้ร่มไหนเหมือนหัวตอ นอนก็เป็นอยู่อย่างนั้นตลอด นี่จิตเป็นสมาธิ จนติด วางั้นเลย ติดสมาธิ จนกระทั่งซึ้งในนี้แหละ นี่ละนิพพานอยู่ตรงนี้ละ คือจิตมันแนวของมันไม่มีอะไรกวน เหลือแต่ความรู้ล้วนๆ ความรู้ล้วนๆ คือความรู้ที่มีกิเลสอยู่นะ เป็นความรู้ในขั้นสมาธิที่มันสงบตัวเต็มที่ ไม่อยากคิดอยากปรุงอะไรเลย คิดปรุงออกมามันกวนใจ

ท่านก็ถามเรื่อนะ พอจิตเราเป็นสมาธิ เป็นยังไงท่านมหา จิตสงบดีอยู่หรือ เราก็กราบเรียนท่านว่า สงบดีอยู่ สงบดีอยู่เรื่อย ๆ พอานเข้าๆ บทเวลาท่านจะเอา มันถึงกาลเวลาแล้วที่นี้จะเอาละ ทางนี้ไม่รู้แน่ เป็นยังไงท่านมหาจิตสบายดีหรือ สบายดีอยู่ สงบดีอยู่ ท่านเปรี้ยงออกมาเลย ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ ขึ้นเลย นั่นเห็นไหม ท่านรู้ไหม

สมาธินี้สมาธิหมูขึ้นเขียง ขึ้นเปรี้ยว ๆ เลย แต่ก่อนท่านไม่พูด เเฉย เมื่อถึงกาลเวลาที่ควร จะเอา ที่นี้ชัดละ เปลี่ยนหมดนะกิริยาทำทางทุกอย่าง สุ่มเสียงนี้เป็นฟ้าผ่าลงมาเลยเทียว เปรี้ยว ๆ ท่านจะนอนตายอยู่ในสมาธินั้นหรือ สมาธิหมูขึ้นเขียง ท่านรู้ไหม นี่เวลาที่ จะเถียงท่านนะ สมาธิทั้งแท่งคือสมุทัยทั้งแท่ง ท่านรู้ไหม นี่ละที่มันเถียงท่านตรงนี้

ถ้าว่าสมาธิเป็นสมุทัยแล้ว สัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน นั่นมันเอาอย่างนั้นนะ คือ มันมีอยู่นี้ในมรรค ๘ สัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน ถ้าสมาธิเป็นหมูขึ้นเขียงแล้ว สัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้ามีกาลมีเวล่ำเวลา มีสติมีปัญญา ครอบ สมาธิอันนี้สมาธิหมูขึ้นเขียงใส่เข้าแล้ว เปรี้ยว ๆ ชัดกันอยู่กับท่าน จนพระแตกวัดมา ชัดกัน อย่างนั้นละจะลงที่ไรต้องพึดกันเต็มเหนี่ยว อันนี้ไม่ใช่ที่ฐิฆมานะจะถกจะเถียงท่าน อย่างอื่นอย่างใดนะ คือหาความจริง ถ้ายังไม่ลงมันก็ไม่ลง อันนี้มันก็ชัดกัน จนกระทั่งลง ลงมาแล้วยังมาวิพากษ์วิจารณ์ตัวเองอีก เอ้อ นี่เราก็มามาหาท่านมาออบกายถวายตัวตั้งแต่วัน มาถึงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างให้ท่านแนะนำสั่งสอน แต่เวลานี้เป็นมวยแฉมเปี่ยนต่อสู้ท่านได้ ยังไง เพราะเหตุไรมันถึงต่อสู้ ถ้าว่าเราตีเราเก่งแล้วมาหาท่านทำไม จะมาถือท่านเป็น อาจารย์ทำไม ชัดเจ้าของนะที่นี้

ท่านพูดเหล่านั้นเอาไปพิจารณาซิ เราจะเอาแต่ที่ฐิฆมานะของเรามาขวางท่านนี้ ชาว วันยังคำจมไปเลยนะ มาศึศึกษากับครูอาจารย์ ความรู้ของท่านกับความรู้ของเราต่างกันยังไง ที่นี้ชัดเจ้าของนะ ท่านว่าอย่างนั้น ๆ ผิดตรงไหน เอาตามให้ทันซิ ตามท่านซิ ปล่อยสมาธิ ท่านว่าสมาธิหมูขึ้นเขียง สมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่ง ปลดออกหมดเลย ปล่อย ที่เถียง ท่าน เอ้า ตามท่านท่านบอกให้ออกทางด้านปัญญา ยอม.มาเอาตัวเองแหลกนะ ว่าไปเถียง ท่านเหมือนมวยแฉมปังแฉมเปี่ยน มันไปยังงี้ นี่ เราก็คหาความจริงนั้นแหละ แต่เวลาจะตี เราหากไม่ให้มียังงั้น เอาตั้งแต่อันใดที่มันจะลงละตีเจ้าของ เข้าใจไหม มันก็ลง เอ้า ท่าน ว่าให้พิจารณาทางด้านปัญญา ออกซิ พิจารณาซิ

พอออกทางด้านปัญญา ก็มันพร้อมแล้วนี่สมาธิ เป็นอยู่ ๕ ปีเต็ม ๆ พอออก ทางด้านปัญญามันก็พุ่งเลยที่เดียว รวดเร็วนะเราทางด้านปัญญา เพราะสมาธิเต็มที่แล้ว พอท่านเปิดทางทางด้านปัญญา ไล่หมูลงจากเขียงแล้ว ไล่เข้าทางปัญญา มันก็พุ่ง ๆ เลย พอ ออกนี้ โอ้ ชอบกล ๆ เปิดออกเรื่อยชอบกล ๆ ฟาดกันไม่มีวันมีคืน มันรวดเร็วนะปัญญา ของเรา พอออกจากสมาธิตามที่ท่านไล่ลงเขียงแล้วนะพุ่ง ๆ เลย ไม่หลับไม่นอน เอาละที่นี้ กลางคืนตลอดรุ่งนอนไม่หลับ มันพุ่ง ๆ ของมันปัญญา กลางวันก็ไม่หลับอีก อ้าว มันจะ ตายจริง ๆ แล้วกลับไปหาท่านอีก นี่ที่พ่อแม่ครูจารย์ว่าให้ออกทางด้านปัญญาเวลานี้มัน ออกแล้วนะ “มันออกยังงี้” ก็มันไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืนนั่นแล้ว กลางคืนก็นอนไม่หลับ

มันพุ่งๆ ของมันตลอดเวลา กลางวันยังนอนไม่หลับอีก “นั่นละมันหลงสังขาร” นั่นเอาละนะ “มันหลงสังขาร” ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ “นั่นละบ้าหลงสังขาร” ชัดเข้าอีกตรงนี้

เห็นไหมล่ะ เรากับพ่อแม่ครูจารย์ไม่เคยพูดธรรมะนี้มันวุ่นนะ ต้องธรรมะฟ้าถล่มๆ ทั้งนั่นละ นั่นละตามนิสัยเห็นไหม คำพูดของท่านเชิงกร้าวไหม คำพูดของท่านดูด่าว่ากล่าว กระแทกแตกตันไหม ฟังซินะ ท่านลงตามจุดๆ ที่ควรจะหนักท่านหนัก นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น ควรจะหนักท่านก็หนักอย่างที่ท่านพาดเรานี้ก็ มันหลงสังขาร ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ “นั่นละบ้าหลงสังขาร” ชัดเข้าอีก ขึ้นบ้าหลงสังขารละที่นี้ มันก็หมุนของมันไปเรื่อย ๆ เวลาจะตายแล้วก็ย้อนเข้ามาสู่สมาธิ อันนี้เราพูดย่อๆ นะ มันจะตายจริงๆ ถึงเข้ามาสมาธิสมาธิที่เก่งกล้าที่สุดนั้นไม่ความหมายนะ สู้ปัญญาไม่ได้ ปัญญาที่พุ่งๆ ตลอด จะเข้าสมาธิโอ๊ย สมาธินี้มันนอนตายอยู่เฉยๆ ไม่เห็นเกิดปัญญา แน่ๆ ปัญญาต่างหากฆ่ากิเลส สมาธิไม่ได้ฆ่ากิเลส มันก็เลยหมุนไปทางด้านปัญญามันไม่พอดี ท่านจึงเรียกว่ามันหลงสังขาร

คือสังขารนี้ สังขารที่เป็นปัญญา สังขารเป็นมรรคแก้กิเลส ที่นี้เราไม่รู้จักประมาณสังขารฝ่ายสมุทัยมันแทรกเข้าไปในนั้น ท่านว่ามันหลงสังขารคือสังขารสมุทัย ไม่รู้จักประมาณความหมายว่านั้น แต่ท่านไม่ได้พูดมากนักกับเรา ให้เราไปตีเองทุกอย่าง ท่านจะจับไม้ก็ทั้งท่อนโยนให้เรา ให้ไปเลื่อยเอง อันนี้ก็แบบเดียวกัน นี่มันหลงสังขาร พอเราเถียงท่านว่า ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ “นั่นละบ้าหลงสังขาร” เท่านั้นพอ แต่เวลามันไปแจงแล้วโอ้โฮ ท่านพูดอย่างนี้ เวลามันจะตายจริงๆ มันเข้าสมาธิพิจารณาพุ่งๆ เป็นระยะๆๆ นี่ตรงนี้ก็ลงท่าน ท่านว่ามันหลงสังขาร คือมันพิจารณาเลยเกิดไม่อยู่ในความพอดี สังขารสมุทัยแทรกเข้าไปเราไม่รู้ แต่เวลาผ่านไปแล้วมันรู้หมดนั่นซิ เรื่อยเลย

นี่เราก็ไม่ลืม ล้อออกจากสมาธิ จนเถียงกันก็ไม่ลืม ที่ออกทางด้านปัญญาได้รั้งเอาไว้ ท่านว่าขนาดถึงบ้าหลงสังขารนี้เราก็ไม่ลืม นี่ละมันลงท่านทุกอย่าง ที่ได้แล้วลงทั้งนั้นถูกหมดท่านพูด เราผิดทั้งเพ นี่ละถึงสังขาร ตอนถึงสังขารนี้ เวลาท่านป่วยอยู่นี้ กับเราเองท่านไม่เคยดูไม่เคยว่าอะไรเลย ขึ้นมาทำไม มาอะไร ไม่เคยมีนะ นอกจากนั้นไม่ได้นะ ไปหาท่านไม่ได้ กับเรานี้ไม่เคยมี ขึ้นเมื่อไรได้ทั้งนั้น ท่านนอนอยู่ก็ตามขึ้นปี๊บเลย พอขึ้นไปก็เป็นเรื่องทางด้านปัญญาละซิ ปัญญามันหมุนเป็นธรรมจักร สติปัญญาอัตโนมัติหมุนตัวๆ พอแก่นี้แล้วปี๊บนี้มันเกิดขึ้นอีกแล้ว ชัดกันกับกิเลสเกิดขึ้นอีกแล้วๆ ที่นี้ถ้าแก้ไม่ตกมันก็ติด เมื่อมันติดแล้วถ้าอยู่เราคนเดียว ชัดกันกว่าจะผ่านไปได้อีกนาน พอมันติดอยู่ปี๊บเข้าไปหาท่าน ท่านผางมาที่เดียวตกไปเลย นี่ซิ

เพราะฉะนั้นจึงต้องขึ้นหาท่านเรื่อย บางวันขึ้นถึงสองหนก็มี ท่านนอนอยู่ก็ตามนะ พอเราขึ้นไปกราบใกล้ๆ แล้วก็กราบเรียนท่าน เหมือนท่านหลับท่านไม่ได้หลับนะ พอขึ้นก็กราบเรียนท่าน เวลานี้พิจารณาเป็นอย่างนั้นๆๆ ท่านก็นอนฟัง เวลาท่านลูกนี้ตีตีผิงเลยนะ

เจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนไม่มี นั่นละพลังเมตตา พอเราขึ้นไป “เอาพิจารณาอย่างนี้นะ ฟังนะ” ท่านจะพูดย่อๆ นะที่ว่า “ฟังนะ” “พิจารณาอย่างนั้นๆ เข้าใจหรือยัง” ท่านคอยฟังเรา ถ้าเรายังนั่งอยู่ท่านย้ำอีกนะ เข้าใจหรือยัง ถ้าเรายังนั่งอยู่นี้ ท่านย้ำอีกหนักเข้าไปๆ พอเข้าใจแบบนี้แหละ เราก็กกราบปั๊บๆ เลย ท่านก็ลืมนอนตุม ไปเลยเรา เป็นอย่างนั้นกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น

นี่เราพูดอย่างเปิดหัวใจนะกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านไม่เคยที่จะหวงห้ามเรา หรือดูดำดูขาวเราในเรื่องขึ้นหาท่านไม่มี ท่านเจ็บไข้ได้ป่วยขนาดไหนเราขึ้นไปได้ตลอด อย่างนี้แหละ พูดนี้เปรี้ยวๆ นี่ละธรรมะแก๊กิเลสประเภทไหนๆ แก๊ยังงิ วิธีการยังงิ ใช้กิริยายังงิ ผ่านภาคปฏิบัติแล้วมันก็รู้อเองเข้าใจใหม่ อย่างที่เรานำมาสอนโลกนี้เขาว่าหลวงตาบัวพูดหยาบพูดโลน พูดกระแทกแตกตัน พูดอะไรต่ออะไรเขาก็ว่าไป พวกกองขึ้นนั่นละมันพูดเราเอาธรรมมาชะล้างชี้ ชี้มันไม่ยอมมันต่อสู้น้ำเข้าใจใหม่ ว่าหลวงตาบัวอย่างนั้นอย่างนี้ ก็เขาไม่เคยผ่าน เรามันผ่านมาแล้ว เฉพาะอย่างยิ่งกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านใส่กับเรานี้บ่อยเมื่อไร ใส่เปรี้ยวๆ เหมือนฟ้าดินถล่ม นั่นละธรรมะที่เด็ดขาดกับกิเลสประเภทนี้จะเข้ากันได้สนิท ความหมายว่าอย่างนั้น

ทีนี้เวลามันลงเต็มที่แล้ว เราสรุปเลยนะ กับพ่อแม่ครูอาจารย์มั่นนี่ร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่มีบิ่นเลย ถ้าสมมุติว่าท่านมทานี่มันโง่เง่าเท่าตุนักหนาตายเสีย ให้คนที่เขาฉลาดมาอยู่จะได้เบาแผ่นดินบ้าง นี่มันหนักแผ่นดิน เอาเมื่อไรเลยนะ หนุนนะเห็นใหม่ ให้ตายเมื่อไรตายได้เลยกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นลงขนาดนั้นละ จนกระทั่งทุกวันนี้อยู่บนหัวใจเราตลอด เราจึงยกนิ้วเราเป็นผู้เป็นคนมา มีแต่ถูกจับถูกพันอย่างแหลกทีเดียว นั่นละท่านพันกิเลสให้เรา

นี่ละที่ว่าฟ้าดินถล่ม ถ้าสมัยปัจจุบันนี้เขาก็ว่าพูดกระแทกแตกตัน พูดหยาบพูดโลน พูดอะไร หยาบโลนอะไรภาษาของธรรม น้ำหนักของธรรม ควรจะหนักขนาดไหนธรรมต้องออกให้หนักตามขนาดของกิเลสมันมีหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร ชัดกันลงๆ เรยกตัวอย่างเช่นท่านพิตเรานี้เอง พ่อแม่ครูจารย์ชัดกับเรานี้ โถ ฟ้าดินถล่มทั้งนั้นละ ทีนี้เวลามันเป็นขึ้นจิตใจก็อันเดียวกัน ธรรมอันเดียวกัน ควรจะหนักมันก็หนัก ควรจะเบา ก็เบา ควรจะดูดำดูขาวประเภทไหนเป็นประเภทหนักเบาของธรรมมันต้องออกๆ

พูดชัดๆ อย่างที่เราเทศน์ทุกวันนี้ที่เขาปากอมขี้มันเห่าว้อแว้วๆ ว่าหลวงตาบัวนี่พูดดูดำดูขาวว่า พูดกระแทกแตกตัน บางทียกโคตรยกแซ่ โคตรนั่นหมายถึงน้ำหนักเข้าใจใหม่ คนเดียวไม่พอให้เอาโคตรมา คือคนเดียวไม่พอทั้งโคตรมีน้ำหนักมากให้เอามา มาสู่ความหมายว่าอย่างนั้น เราไม่ได้พูดเพื่อกระแทกแตกตันให้เป็นความเสียหายแก่โคตรแซ่

นะ เราเอาเป็นน้ำหนักร่างต่างหากเข้าใจไหม ที่นี้เขาก็ยกเอาโคตรของเขาเป็นไปแบบนั้น เสีย ก็เลยมาต่อสู้กับเราเรื่อยเราก็เฉย

ความจริงเราเอาน้ำหนักร่าง เราไม่ได้มีที่ว่าจะไปหยาบโตนเสียหายแก่ผู้ใด คำพูดจะเป็นฟ้าดินถล่มมาก็ตาม เป็นธรรมล้วนๆ เลยเราพูดสอนโลก เราจึงไม่มีอะไรที่จะเป็นภัยต่อโลก เพราะฉะนั้นการแนะนำสั่งสอน ดูดำที่กล่าวประเภทใดก็ตามเราแนในหัวใจเราทุกอย่างเราถึงสอนโลก เราจึงบอกว่าธรรมสอนโลก จะมาว่าเรายุ่งกับการบ้านการเมือง ยุ่งอะไรยุ่งมูตรยุ่งคูด แน่ เราเอาน้ำมาชำระมูตรคูดที่มันสกปรกเหลือทนต่างหาก ธรรมะอยู่เหนือนี้แล้วชำระลงมาต่างหาก เราไม่ได้มาเกี่ยวกับการบ้านการเมือง เป็นธรรมสอนโลกต่างหาก โลกมันยุ่งเหยิงวุ่นวาย มันสกปรก เอาน้ำมาชะมันต่างหาก

การสอนโลกเราจึงไม่สงสัยในการสอนของเราตลอดมาถึงทุกวันนี้ หรือจะตลอดไปก็แบบเดียวกัน เราไม่มีอะไรกับโลก เราสอนโลกเพื่อให้รู้เนื้อรู้ตัวต่างหาก ให้พากันเข้าใจเอานะ นี่ละธรรมมีบทบาท มีหนักมีเบา ให้พากันจำเอา การชำระสะสางกิเลสเป็นอย่างนี้ ละ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz